

La Riera

Revista d'humor i literatura

Redacció i administració A. Guimerà 19

DIRECTOR: RAMÓN FERRER I MONTPLET

PORTIC

Quan arriba la tardor s'omple tot de melangia. Cada cosa té el color d'una emboirada ale-
gria. Quan arriba la tardor els vinyars s'esgrogueixen i pansint-se de tristor amb la mortalla es co-
breixen. S'emmantella el cel de gris i el sol sembla que que s'anegui...; ara el cor té un cant sumís,
ara el llavi un bes que onegi, ara ploralles d'amor, adés càntics d'alegria, quan arriba la tardor s'om-
ple tot de melangia!

Aquella noia del mas, ai com plora de tristesa! Cau el seu plor llarg i lás com un plany de
candidesa. Que ella estima a un donzell que el veu un cop cada anyada quan el blat bat de gairell
com una cresta daurada. El cant d'ans ara és un plor i el seu riurer una follia... quan arriba la tar-
dor, s'omple tot de melangia!

Han fugit tots els ocells amb sos amors i canturies i han parat els càntics bells que omple-
naven les boscúries. Aquell salteig per les branques i aquell trinar de dolçor i el xerreteig per les
tanques d'una noia i un minyó, aquella vida embotida i aquella alenada d'amor, tot ha pegat em-
branzida, estimbant-se en la buïdor

Bufets, xiseles de tristor, pits anegats de follia... Cada cosa té el color d'una emboirada a-
legria...

Quan arriba la tardor s'omple tot de melangia!

R. F. M.